

Hazreti Mirza Tahir Ahmad

(1928-2003)

Halifatul Mesih IV

Četvrti nasljednik Obećanog Mesije

Hazreti Bashiruddin Mahmood Ahmad (halifatul Mesih II i Muslih Maud), blagoslovljeni sin Obećanog Mesije i osnivača Ahmadija džemata, hazreti Mirze Ghulam Ahmada iz Kadiana, oženio je hazreti Syedu Merjem Begum 7. februara 1924. godine. Ona je bila kći hazreti dr. Abdul Sattar Shaha, potomka ugledne Syed porodice. U govoru na njegovom vjenčanju, Syed Sarwar Shah, uvaženi drug Obećanog Mesije je rekao:

'Ja sam sada u odmaklim godinama i uskoro ću otići (sa ovog svijeta), ali oni koji žive bit će svjedoci dolaska sluga vjere rođenih u ovom braku sa Syed (porodicom) kao što se prije događalo. Ovo je moje čvrsto ubjeđenje.'

Tako je ovaj sluga vjere bio rođen 18. decembra 1928. godine. On je uzrastao bogobojazan i krepostan pod uputom svog uzvišenog oca i pobožne majke, i sa Božijim blagoslovima. Jedanput, u djetinjstvu, bio je zapitan od dobro poznatog Ahmadi učenjaka, Maulana Abdul Rahim Nayyer: 'Kuju nagradu najviše cijeniš za činjenje dobrih djela?' 'Allaha – samo Allaha' bio je spontani odgovor desetogodišnjaka.

Ovoj blagoslovljenoj ličnosti je bilo dato ime Mirza Tahir Ahmad. Njegovo obrazovanje je obuhvatalo široki krug znanja - i duhovnog i materijalnog. Poslije završetka fakulteta stekao je 'Šahid' diplomu na fakultetu 'Džamija Ahmadija' (Teološkoj akademiji) u Rabvi. Onda je dvije i po godine sturdirao u Evropi.

Poslije završetka visokog obrazovanja on je svoj život posvetio služenju vjeri. U oktobru 1958. godine bila mu je data dužnost 'Wakf-e-džadid' odjeljenja za propagiranje najviših stepena vrlina i za unapređivanje socijalne brige Ahmadi muslimana. Od 1960. do 1969. bio je zamjenik predsjednika i onda predsjednik Majlis Khudam-ul-Ahmadija (omladinske organizacije) i u tom svojstvu je pokazao izvanredne odlike rukovođenja. Od 1979. do 1982. bio je predsjednik Majlis Ansarullah (muške organizacije preko 40 godina starosti). U vrijeme hazreti Halifatul Mesiha III služio je kao direktor Fazl-e-Omar fondacije. On je bio pokrovitelj Međunarodnog udruženja arhitekata i inženjera (IAAAE). Allah mu je dao izvanredne nadarenosti dobrog govornika i pisca. Knjige koje je on napisao su uveliko obogatile spremište Ahmadija literature. Neki od dobro poznatih naslova su: 'Biografija hazreti Fazl-e-Omara', 'Ubitstvo u ime Allaha', 'Maudoodi islam', 'Šta je Ahmadijat dao svijetu', 'Moralne izvanrednosti (vrline) Časnog Poslanika u ratovima'.

Hazreti hafiz Mirza Nasir Ahmad, halifatul Mesih III je umro 9. juna 1982. i narednog dana je hazreti Mirza Tahir Ahmad Sahib bio izabran za Halifatul Mesiha IV. Pod njegovim sposobnim vodstvom i uz Božiju pomoć, Džemat je napravio velike korake. Ovo napredovanje i širenje je očigledno u svakom pogledu – geografski, historijski, moralno i duhovno.

Allah kaže u Časnom Ku'anu: 'Onaj zaista napreduje ko je (dušu) očisti' 91:10. Takvo čišćenje duše smatra se prvi vodeći princip za sljedbenike Allahovih poslanika. Hazreti halifatul Mesih IV je savjetovao Džemat da na razne načine postignu ovaj cilj, i od kojih su neki spomenuti ovdje.

Huzur je istakao važnost zajedničkog obavljanja namaza. On je ovu temu obrađivao u tri faze: u hutbi petkom 1. aprila 1983. i u raznim govorima od 8. novembra 1985. pa nadalje. 17. juna 1988. on je ponovo naglasio potrebu za osnivanem i jačanjem zajedništva s Allahom kroz molitve (namaze). Allahovom milošću, ovi dinamični savjeti proizvode dobre rezultate i opće popravljjanje u moralnim i duhovnim standardima Džemata je posve očigledno.

Takozvano moderno društvo je uništilo čast žene pod iluzijom jednakosti. Način na koji je islam očuvao čast i poštovanje prema ženi osuđivan je i podvrgnut pogrešnoj kritici. U svom programu pitanja i odgovora kao i konferenciji za štampu, Huzur ne samo da je opovrgao ovu kritiku nego je također predstavio istinski položaj žene u islamu. On je savjetovao Ahmadi žene da se strogo drže propisa pokrivanja i da čuvaju islamske verijednosti. U svom govoru na godišnjem Ahmadija skupu 1982. on je upozorio Ahmadi žene na opasnost zapadne kulture i iznio im značaj i važnost islamskog pokrivanja.

Kao posljedica ove upute, većina Ahmadi žena u zapadnim zemljama sada se veoma pomno drže propisa pokrivanja.

Islam je predočio vrlo plemenita učenja o porodičnom životu i Časni Poslanik je bio uzor moralne savršenosti u ovom pogledu. Neki ljudi ne slijede ovaj dobar primjer i krše Kur'anska učenja. U svojoj hutbi petkom 14. februara 1986. Huzur je savjetovao Ahmadi muslimane da potpuno iskorijene ovo ponašanje iz svojih svakodnevnih života i uzgajaju dobrotu (milost) između bliže rodbine i rodbine bračnog druga. U odgovoru na to mnoge porodice su napustile svoje prethodno ponašanje.

Ahmadi muslimani se, kao jedna grupa, ističu od drugih da su uslovno rečeno slobodni od okova neislamskih običaja i sujevjerja. Propusti se nekada dogode i Huzur je posebno naglasio da treba da ih iskorijenimo. U svojoj hutbi 8. marta 1985. i 10. maja 1985. Huzur je naredio Ahmadi muslimanima da se klonu davanja svadbenog dara preko svojih mogućnosti, izmjenjivanja poklona povodom Nove godine ili drugih sličnih običaja.

Muslimani slave Bajram dav puta godišnje. Uticajni (bogati) se općenito kreću unutar uskih granica svog vlastitog kruga. U svom govoru na Bajram 1983. Huzur je tražio od imućnih Ahmadi muslimana da treba da odu u kuće svoje siromašne braće, da im zažele sretan Bajram i daruju im poklone. U skladu sa ovom naredbom, bajramsko veselje je u Ahmadi zajednici značajno poraslo i ovo je upravo bit i filozofija islamskog praznika Bajrama.

Da izvuče stvarnu dobit iz učenja Kur'ana osoba mora biti bogobojazna. Allah kaže: 'To je uputa za bogobojazne.' 2:3. U jednom skupu Časni Poslanik je upro svoje prste prema grudima i rekao: 'Bogobojaznost je ovdje.' Objašnjavajući ovaj hadis Obećani Mesija je proglasio: 'Bogobojaznost je vrlina koja treba biti ukorijenjena u srcu.' Halifatul Mesih IV je u raznim prilikama dao pomno razrađene govore na ovu temu. Bogobojaznost hranjena strahom i ljubavi prema Allahu je najviša i trajna.

Propovijedanje islama je obavezujuće za svakog muslimana. U sadašnjem dobu samo je Ahmadija pokret taj koji je aktivno zauzet u ovom uzvišenm naporu i ovu činjenicu su također priznali i naši protivnici. Hazreti Halifatul Mesih IV je naširoko objasnio ovaj program propovijedanja i širenja poruke islama. Ahmadi muslimani su u cjelosti svjesni ovog poziva i uz to je tu redovni kadar propovjedača. U cjelini, ovaj program je u provedbi u 152 zemlje svijeta.

U doba četvrtog Halife, pokazalo se da je Džemat stekao znatan uticaj dobivajući sve više pristaša, među kojima su ugledne ličnosti i plemenski kraljevi. U 1987. godini dva takva kralja iz Nigerije su dali zavjet i pristupili Džematu. Tako se ponovo ispunilo pretskazanje obećanog Mesije: 'Kraljevi će tražiti blagoslov od tvoje odjeće'. Huzur je ovoj dvojici kraljeva, kad su bili prisutni na godišnjem skupu Ahmadija džemata u Londonu 1987., predao neke predmete koji su pripadali Obećanom Mesiji, koji se smatraju časnim.

Obećani Mesija je bio određen od Boga za ponovno oživljavanje islama i za raznošenje Časnog Kur'ana. U toku vremena drugog i trećeg Halife bio je urađen prijevod Časnog Kur'ana na razne jezike. Ovaj posao je sada bio prilično uspješan. Bili su završeni i objavljeni prijevodi na pedeset jedan jezik svijeta. Napravljeni su prijevodi 300 izabranih ajeta Kur'ana na 118 jezika svijeta. Ovo veličanstveno dostignuće nema ravnog u zadnjih 1400. godina.

Za postizanje visokog stepena vrlina i čišćenja, trošenje na Allahovom putu je proglašeno vrlinom velike vrijednosti podređeno samo obavljanju namaza. Mjerilo je velike duhovne revolucije, koju je izvršio Obećani Mesija, da su Ahmadi uvijek spremni i revni da troše novac na Allahovom putu. Njihova gorivost za takve dobrovoljne žrtve stalno raste i uveliko je ubrzana u doba hazreti Halifatul Mesih IV.

Godišnji budžet Džemata je dostigao cifru od jednog biliona. Ovaj broj predstavlja samo obavezna davanja. Tu su druge kategorije kao Tahrik-e-džedid, Wakf-e-džedid, Syedna Bilal fond i fond za propagiranje Kur'ana. Hazreti Halifatul Mesih IV je svake godine putovao u mnoge zemlje, da nadzire, efikasno organizuje, proširi i ubrza raznovrsne aktivnosti Džemata. Zemlje koje su ga dočekale su: Afrika, Istočna i Zapadna, Daleki istok, Evropa, Amerika i Kanada.

Samo jedan i po mjesec nakon što je postao Halifa, Huzur je putovao u Norvešku, Švedsku, Dansku, Švicarsku, Holandiju, VB i Australiju. On je otvorio 'Basharat džamiju', prvu ikada izgrađenu u Španiji u 750 godina. On je govorio na konferenciji za štampu na kojoj je dao učenu interpretaciju islamskih učenja.

U sedam sedmica (22. august do 14. oktobar) posjetio je Singapur, Fidi, Australiju i Sri Lanku. Polaganje kamena temeljca 'Bait-ul-Huda' džamije i misionarske kuće u Sidneju bilo je značajan događaj njegovog putovanja. On se također obratio okupljenima na konferenciji za štampu na Univerzitetu Kanbera gdje je objasnio ljepotu islamskih vrijednosti. U decembru 1984. poduzeo je putovanje u Holandiju, Njemačku i Francusku. Bilo je diskutovano o planovima za osnivanje velikih centara.

U septembru 1985. Huzur je ponovo posjetio Evropske zemlje. Proglasio je otvorenim nove misionarske centre u Holandiji, Belgiji i Zapadnoj Njemačkoj. Bio je otvoren veliki i prostrani centar, 'Nasir Gardens'. Huzur je putovao u sedam evropskih zemalja, otvorio pet novih misionarskih centara i ispitao prospekte osnivanja drugih četiri. U dodatku pitanja i odgovori programu, govorio je na četiri konferencije za štampu.

Od sredine augusta do sedmog oktobra 1986. Huzur je posjetio Kanadu, Holandiju, Zapadnu Njemačku, Švicarsku, Italiju i Španiju gdje se susreo sa uglednim ličnostima i također sa štampom. U toku obilaska bio je položen kamen temeljac prve Ahmadija džamije u Kanadi.

Iste godine on je posjetio godišnji skup Khudam-ul-Ahmadija (omladinske organizacije) u Frankfurtu i također posjetio Belgiju i Holandiju. U 1987. dva puta je putovao u Evropske zemlje, USA i Kanadu. Ovo je zaista bilo povijesno putovanje jer su bili otvoreni mnogi novi misionarski centri. On se susreo sa raznim uglednim ličnostima i na najuvjerljiviji način prenio im islamska učenja. Bio je pozdravljen u mnogim gradovima Amerike gdje je taj dan bio proglašen 'Mirza Tahir dan'.

U januaru 1988. po prvi put je stupio na tlo zapadne Afrike. Ovo putovanje u šest zemalja, koje je trajalo preko šest sedmica, bilo je vrlo uspješno. Burna dobrodošlica ga je dočekala svuda: Gambija, Siera Leone, Liberija, Obala slonovače, Gana i Nigerija. Sreo se sa raznim predsjednicima, ministrima, parlamentarcima i najvišim poglavcima. Predsjednik Siera Leone je s njim proveo pola sata. On mu je ponudio korištenje ličnog helikoptera i također mu dao policijsko osoblje za bezbjednost. Za putovanje ovom zemljom, vlada je napravila aranžmane za njegov boravak. Isto tako vlada Liberije mu je omogućila upotrebu dvaju automobila sa privatnim šoferom kao i policijski vod za dužnost obezbjeđenja. Tamo je imao susret sa predsjednikom i zamjenikom predsjednika Gane. U skoro svim ovim zemljama radio i televizija su dali obilne izvještaje i visoke ocjene Huzurovih aktivnosti. Bile su visoko pohvaljene medicinske i obrazovne institucije koje je Ahmadija Pokret omogućio za dobrobit ljudi.

Vraćajući se sa svog putovanja Huzur je rekao:

'Ja opažam svjetlo a ne mrak na ovom kontinentu. Mnogi ljudi s vana došli su ovdje i eksploatisali narod. Bogatstvo Afrike je bilo koršten negdje drugo. Allah mi je dao inspiraciju da Ahmadija pokret pribavi fondove na drugom mjestu u svijetu ali da ih koristi ovdje u Africi.'

Huzur je napravio posebno odjeljenje i zadužio ga da unapređuje preporod i oživljavanje Afričkog naroda. On je također nalagao Ahmadi doktorima, učiteljima i specialistima u drugim poljima da se ponude za služenje u Africi.

Iste godine u martu/aprilu Huzur je posjetio Frankfurt i Glazgov. U augustu/septembru putovao je u Istočnu Afriku i Mauricius. Ovo je bilo prvi put da je ikada Ahmadi Halifa putovao u ovaj dio svijeta. On je pored Mauriciusa posjetio Keniju, Ugandu i Tanzaniju. Ovo je, također, bila vrlo uspješna posjeta. Bile su otvorene neke džamije i razni Ahmadi su dobili priliku da se sretnu sa uzvišenom ličnošću i okoriste od njegovog plemenitog govora.

Sva ova putovanja od strane poglavara svjetski raširenog Ahmadija pokreta ojačale su i podigle duhovnost i stvorile otvaranje očiju među Ahmadi masama. Ona su bila posrednik u rastjerivanju pogrešnih pojmova o islamu koje je imao jedan sloj obrazovanih masa. Jednom prilikom, kritičari su bili posramljeni kad je Huzur objasnio ispravnu interpretaciju islamskih učenja i nisu imali drugoga izlaza nego da smjesta prime islam. U toku njegovog putovanja u Afriku, stotine ljudi su pristupili Ahmadijatu.

Kad god bilo koji Allahov poslanik dođe, njemu i njegovim sljedbenicima se suprotstavlja i ruga. Isto je bilo i sa Džematom Ahmadija i sljedbenicima Obećanog Mesije, od njegovog početka. U 1974. vlada Pakistana se dala na proganjanje Ahmadi muslimana koje je dostiglo najokrutnije razmjere proglašavanjem Zia-ul-Hakove odredbe XX u 1984. godini. Ahmadi muslimani su neprestalno bili mučeni i proganjeni i život je za njih bio nepodnošljiv. Ali oni su pokazali zapanjujuću ustrajnost i duh žrtvovanja. Nasuprot tako strašnog suprotstavljanja

oni su stajali čvrsti kao stijena. Njihova neustrašiva rješenost potiče iz njihove nepokolebive vjere da se čvrsto drže Allahovog užeta u formi Halifata. Pod uputom Halife, spletke, rovarenje i kampanje ismijavanja i prezira suočile su se sa odvažnošću, najvišim stepenom vrlina i dobrobiti, koji podsjećaju na najranije muslimane.

Torture počinjene nad Ahmadi muslimanima, ljubiteljima mira, postaju sve grublje. Nekih 24 Ahmadi muslimana je ubijeno. Časni osnivač Ahmadija pokreta je podvrgnut klevetanju i bogohulnim optužbama. Prost i ružan jezik je korišten protiv drugih časnih ličnosti Džemata. Tako prljava propaganda je raširena širom svijeta. Džemat ne posjeduje dovoljno sredstava da odgovori, no ipak je naš Imam, Halifatul Mesih dao uvjerljivo opovrgavanje Vladinim novinama pokrenutim od vlade Pakistana. Ovo opovrgavanje je bilo sadržano u serijama od 18 knjižica izdanih u Londonu i kasnije objavljenih u jednom tomu.

Pošto su svi napori njihovog popravljavanja propali, sve pouke su pale na gluhe uši, upozorenje o Božijim kaznama su prošla neopažena i nakon što je iscrpio svaku drugu aveniju, Halifatul Mesih IV je, 10. juna 1988. pozvao sve njihove vrhunske vođe na 'mubahilu'. Neka stvar bude odlučena od Allaha, najboljeg Sudije.

Jedan mjesec poslije poziva na mubahilu, Maulvi Aslam Qureši koji je kapriciozno pristupio pokretu otpora, ponovo se pojavio. Bilo je izneseno da je on bio otet i onda ubijen, i ime poglavara Ahmadija zajednice je bilo zlobno uvučeno. Aslam Qurešijeva ponovna pojava je bila sramno poniženje za protivnike.

Opominjuće uništenje generala Zia-ul-Haka 17. augusta 1988. (samo devet sedmica poslije poziva mubahile) je manifestacija drugog velikog znaka o istinitosti Ahmadijata.

Blagoslovljeni su oni koji vode računa o Božijim znakovima, prepoznaju Reformatora doba i skupljaju se zajedno pod zastavu Časnog Poslanika s.a.v.s., i oni koji su ustrajni u svom zavjetu prema instituciji Halifata. Da Allah prospe Svoje blagoslove na njih. Amin!